

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №23(49) 15 ЛИСТОПАДА 2019 РОКУ

Шановні колеги!

Щороку в третю неділю листопада, коли зібрано на полях урожай і завершено сповнений клопотами хліборобський рік, в Україні відзначають День працівників сільського господарства. Це свято агрономів і механізаторів, інженерів і тваринників, доярів і бджоларів, трактористів і насінневодів – усіх тих, хто прикипів душою й серцем до землі й наповнює кожен свій день нелегкою працею. Це свято дбайливих господарів, невтомних трударів і великих оптимістів. Адже щовесни, з любов'ю засіваючи поле, аграрії не знають, яких несподіванок чекати від погоди. Однак вірять, що їхня невтомна праця увінчається рясним урожаєм.

Тож дозвольте привітати всіх жителів громади з Днем працівників сільського господарства та побажати передусім миру, здоров'я, щастя й благополуччя. Хай земля-годувальниця щороку дарує щедрі врожаї, а природні стихії обходять вас стороною. Достатку, любові, розуміння та злагоди в родинах, здійснення найзаповітніших мрій та величних планів!

Віктор КОРДУБАН, Юрій КОРДУБАН,
засновники ТОВ «Білагро», депутати Білоцерківської сільської ради.

Шановні жителі Білоцерківської ОТГ!

Певно, серед жителів громади не знайдеться жодної людини, яка б не була причетною до сільського господарства. Для когось робота в аграрному секторі стала професією, у когось у цій галузі працюють рідні, а хтось щодня порається в своєму приватному господарстві. Ми всі більшою чи меншою мірою пов'язані з роботою на землі, тваринництвом, птахівництвом чи бджільництвом. А тому День працівників сільського господарства – воістину всенародне свято.

Усі ми знаємо, як нелегко сьогодні працювати на землі. Та завдяки наполегливій праці сільських трударів аграрний сектор залишається провідною галуззю України й забезпечує 15% ВВП та близько 40% валютних надходжень.

Щиро вітаю всіх жителів громади зі святом. Бажаю миру, добра, благополуччя, успіхів і нових професійних звершень. Хай не знають втоми ваші натружені руки, хай щедрою буде ваша життєва нива, а ваша праця й надалі збагачує Україну!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Шановні друзі!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди професійного свята – Дня працівників сільського господарства!

У цей день хочеться низько вклонитися всім селянам, адже село не дарма називають колискою України. Той, хто не зрадив село, хто пов'язав з ним своє життя, вже заслуговує на повагу й шану в суспільстві. Не забуваймо, що саме селяни своєю невтомною працею від зорі й до зорі забезпечують добробут і благополуччя кожної людини та гарантують продовольчу безпеку нашої держави.

Спасибі вам за ваш невтомний щоденний труд, любов до землі, щедрість душі й тепло сердець!

З нагоди свята зичимо вам міцного здоров'я, звичайного людського щастя, палкого кохання, невичерпної енергії, сили духу та подальших трудових звершень. Миру і злагоди вам, добробуту й благополуччя. Хай ваша праця заколоситься щедрою нивою успіху!

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор,
Роман КОВАЛЕНКО,
директор ПП «Білоцерківська агропромислова група».

«Білагро» очима працівників

«Людина – сама творець свого щастя», – кажуть у народі. А справжнє щастя кожен відчуває лише тоді, коли його працю, талант, уміння й результати належним чином оцінюють у суспільстві.

ТОВ «Білагро» – не просто велике й сучасне аграрне підприємство, це ще й дружний та згуртований колектив, де кожен працівник сумлінно виконує свою роботу й відчуває якщо не щастя, то, принаймні, задоволення від того, що в спільному кошику вагомих здобутків підприємства є й його лепта.

Отож напередодні Дня працівників сільського господарства ми вирішили надати слово трудівникам ТОВ «Білагро». Хто як не вони бачать безпосередньо, «із середини» щоденне життя підприємства, живуть його проблемами і клопотами? Начальники виробничих підрозділів можуть найкраще розповісти про ті зміни, які відбувалися на їхніх очах відтоді, як вони вперше переступили поріг цього знаного підприємства.

Анатолій Миколайович Фененко, начальник машино-тракторної бригади:

– Працювати в «Білагро» мене запросив Юрій Володимирович Кордубан. Запропонував посаду бригадира тракторної бригади. А до того я був головним інженером колгоспу «Жовтень», коли ж колгосп розвалився, працював майстром виробничого навчання в Красногоровському ПТУ.

А. М. Фененко в робочому кабінеті.

А з 2004 року я — незмінний отаман тракторної бригади! (сміється).

Ми починали практично з нуля: вся колгоспна техніка була вивезена, розкомплектована. У майстерні, яка була зведена 1972 року, не залишилося ні вікон, ні дверей. Починали з чотирьох тракторів МТЗ-82. Збирали стару техніку, ремонтували її, комплектували. Потім відновлювали комбайни «СК-5 Нива», «Дон-1500»,

збирали плуги, культиватори... А як почали ставати на ноги, стару техніку списували, купували нову.

Багато зусиль пішло на ремонт майстерні. Перекрили її новим дахом. У колгоспні часи це була майстерня високого класу: там були токарні, фрезерні, свердлильні станки, працював кувальний цех. Але нам у спадок лишилися одні руїни...

У 2018 році ми почали будувати

Директор ТОВ «Білагро» В. В. Коваленко і його заступник по тваринництву А. В. Пипко.

нову сучасну майстерню. Думаю, до нового року ми її здамо. Вона буде обладнана токарним, ковальським цехом, електроцехом, роздягальнями, душовими. Зараз машинно-тракторне господарство розвивається, надходить нова імпортна техніка, ми її вивчаємо, освоюємо, налагоджуємо сервісне обслуговування. В «Білагро» працює й моя дружина, вона бухгалтер у машинно-тракторному парку. Отак і козакуємо: удвох їздимо

на роботу. А з роботи частіше вона приїздить перша: мені служба не дозволяє розслабитися, самі розумієте. В моєму підпорядкуванні 50 механізаторів: 50 доль, 50 характерів...

Анатолій Володимирович Пипко, заступник директора по тваринництву:

– Мій шлях на ТОВ «Білагро» почався з молокопереробного підприємства, де я пропрацював 1,5 роки.

Далі на стор. 2

«Білагро» очима працівників

Закінчення. Початок на стор. 2

Заочно навчався в Полтавській аграрній академії. А потім керівництво почуло, що я люблю худобу, й запросило мене у 2006 році в Колосівку. Тоді я прийняв стадо у 176 голів ВРХ і 283 голови свиней. Всього-навсього! Все тоді було важко: було лише дві підводи, які возили кіньми. Все трималося на людських руках, навіть гній із корпусів вигрібали і вивозили вручну.

Але підприємство почало розширятися, розбудовуватися, ми скуповували поголів'я по всій Україні! Щось вибракочували, щось залишали собі на відновлення стада. За 13 років, що минули відтоді, у нас загальне поголів'я зросло до 3164 голови ВРХ. Збудували три ферми: дві молочні й одну нетельну. В 2010 році в Колосівці був зведений кормовий склад, із 2013 року почалася реконструкція силосних ям. Нині в нас збудовано 6 нових силосних ям загальним тоннажем до 40 тисяч тонн збереження. В 2010 році був зведений сінник на 1600 тонн сіна і соломи, в 2012 році — ще один сінник на 2000 тонн. В 2015 році запустили в експлуатацію новий телятник. Зросла й продуктивність стада. Якщо раніше наші корівки давали десь 2700 кг молока, то торік ми вже мали 7946 кг на фуражну корову, а на дійну 8400 кг за рік.

У планах — розширення комплексу на 1500 голів. У нас уже й ангари підготовлені під розширення. Займаємося ми й генетикою, й кормовою базою.

Зараз інші технології, ніж тоді, коли я тільки починав працювати. І якість продукції нашої набагато вища, ніж тоді. Як раніше було? Дівчата в літньому таборі здоїли корівку, вилили у відро молоко, але ж поки доярка його несе, перебиває в бідон, може й муха туди потрапи-

квітня 2015 року. Закінчив інженерно-технологічний факультет аграрної академії в Полтаві, й одразу мене взяли сюди на роботу. Справа в тому, що коли я вчився, то був тут на практиці. Сподобалося. А потім у Анатолія Миколайовича, бригадира нашого, звільнилося місце помічника бригадира, і він мене запросив. Моя робота зводилася в основному до ремонту техніки в майстерні, чергування в полі під час осінньо-польових робіт. А через півроку знову звільнилося місце, і я піднявся трохи вище: став провідним механіком. Це робота в полі, ремонт імпоротної техніки.

Мені подобається, що «Білагро» — організація, яка не стоїть на місці, а постійно розвивається. З'являються нові машини, нова техніка, це цікаво. Ми постійно пізнаємо щось нове, ідемо вперед. До нас приїздять сервісні фахівці, розказують, як правильно експлуатувати цю техніку, як її обслуговувати. І зарплата нормальна, жити можна!

Олег Васильович Москаленко, начальник відділу транспорту:

— Після школи я вступив у Хорольський технікум механізації сільського господарства, здобув фах слюсаря газового обладнання. Потім навчався в Харківському національному університеті міського господарства, одержав спеціальність інженера з водовідведення і водопостачання. А з 2011 року прийшов сюди працювати водієм. Через півтора місяці отримав посаду начальника відділу транспорту. За 8 років, поки я тут працюю, багато чого змінилося. При мені звели оцей красень-адмінбудинок. При мені почали оновлювати техніку. Замість трьох старих КАМАЗів, ЗІЛів, ГАЗонів з'явилися 11 нових мерседесів! Раніше був у нас один

О. В. Москаленко досконало знає техніку.

радість, підтримують. І знаєте, це додає впевненості, стимулює працювати з повною віддачею.

Василь Васильович Барило, головний агроном:

— Я тут із самого початку, з 2004 року працюю. Цього року своєрідний ювілей: 15 років. Починали ми зі старою допотопною технікою, трактори «МТЗ» використовували, а тепер у тракторній бригаді повне переозброєння відбулося. Змінилися й технології: маркерів уже немає, ми за GPS сіємо. І контроль за висівом насіння вже не той, що раніше. Багато що змі-

І. О. Федченко не нахвалиться змінами, які відбулися на підприємстві.

лення керівництва до нас, підлеглих. Створено всі умови для роботи, зарплата гарна, платять вчасно, гріх жалітися. Моя дружина працює на маслозаводі в лабораторії. Так що в нас, можна сказати, сімейний підряд: я вирощую корми, а вона продукцію виготовляє!

Іраїда Олексіївна Федченко, начальник виробничо-технологічної лабораторії:

— Цього року минає 10 років, як я працюю в «Білагро». В мене у підпорядкуванні чотири лаборанти, які займаються контролем якості зерна, що надходить, зерно, яке зберігається в елеваторах, і яке відпускається. Ми контролюємо, щоб зерно не зіпсувалося, щоб відповідало усім показникам ДСТУ. Основний параметр зерна — вологість. Якщо зерно надходить вологе, його треба підсушити, якщо із домішками — очистити. Крім того, визначаємо протеїн в сої, білок у пшениці. Для пшениці це важливо знати клейковину, бо від цього показника залежить, чи буде тісто гарно сходити після замісу. Залежно від показників зерна ми визначаємо, в який склад його покласти. У нас є склади в Огирівці, Балаклії, Матяшівці. Коли я прийшла сюди, тут було лише три металевих ємності для зберігання зерна, а зараз їх 21. Якщо в 2009 році була продуктивність зерноприймального комплексу 50 т/год і одна сушарка, то зараз 100 т/год плюс дві сушарки та два сепаратори для очистки зерна. Тепер ми можемо приймати на склад дві культури одночасно, раніше — тільки одну. А через це затримувалися терміни збирання врожаю: ми спочатку збирали одну культуру, а потім іншу. Чудово, що ми можемо приймати одночасно, наприклад, сою й соняшник. Бо ці культури вирізняють майже одночасно.

А ще сама територія підприємства змінилася, гляньте: скрізь бруківка, тож навіть коли дощ пройде, то калюж, грязюки немає! А склади у нас он які гарні: зовні обшиті, любо глянути! А біля офісної будівлі який порядок та краса: чисто й зелені насадження.

Колись приїздив до нас інспектор у лабораторію (до речі, лабораторія у нас сертифікована), й каже: «Ви знаєте, коли у вас буваю, щоразу бачу щось нове. Там щось збудували, там щось облаштували... Видно, що ви рухаєтесь вперед, розвиваєтесь!»

Спілкувався Сергій МИКОЛЕНКО.
Фото автора.

Е. С. Сергієнко уперше потрапив на підприємство ще студентом.

ти, й листок залетіти чи дощ накрапати. А зараз молоко абсолютно не контактує з навколишнім середовищем: корівки зайшли в доїльну залу, їх підключили до апарата, і молоко через фільтр очистки пішло прямо у танк охолодження.

Я не втомлююся повторювати своїм підлеглим: «Треба любити свою роботу, бо якщо ти її не любиш, вона не йтиме в руку»!

Тут і моя «половинка» працює, зараз вона біля дівчати білагрівської (так ми малих теляток називаємо).

Євген Сергійович Сергієнко, провідний механік:

— Працюю тут із 2014 року, а механіком — із

В. В. Барило працює на ТОВ «Білагро» 15 років.

навантажувач JCB, а тепер caterpillar з'явилися: один великий і два маленьких. Це американська техніка, але нічого страшного, ми її успішно опановуємо: сервіс приїхав, трактористу всі нюанси розказав — і працюй собі! Крім того, за ці 8 років оновилися колективи: багато молоді поприходило. Це говорить про те, що керівництво націлене на майбутнє, робить ставку на молодих. Мене тут усе влаштовує: і робота подобається, й умови праці чудові, й зарплата нормальна. До речі, зарплату підвищують фактично щороку, та ще й премії виплачують. А керівництво — Юрій Володимирович, Василь Володимирович — завжди допомагають у скрутних ситуаціях,

нилося на краще, відбулося полегшення роботи. Якщо раніше трактористи працювали в спеку і в пилі, то зараз у кабіні — клімат-контроль.

Основна культура у нас кукурудза. Ми її по 6-8 тисяч гектар сіємо. Підбираємо гербіциди, добрива, посівний матеріал шукаємо якнайкращий: нові сорти насіння, гібриди... Сіємо також сою, пшеницю, жито, соняшник. До 1000 га засіваємо люцерни — на корм худобі.

Я знаю прекрасно усіх людей, з якими працюю: вивчив їхні характери, знаю їхні недоліки й позитивні якості. Нормальні люди, сумлінні працівники. Спасибі керівництву, воно вміє підбирати кадри. Взагалі мені подобається став-

Освіта

Н. І. Шостак (у центрі) та учасники тренінгу.

«Королева Осінь всіх до столу просить, всіх без винятку частує й для Зими запас готує»

Ці рядки стали лейтмотивом свята Осені, що відбулось у дошкільному закладі «Берізка» с. Поділ. Усі дітки із задоволенням співали пісні, танцювали, розповідали віршики, пропалюючи осінь за її красу та врожай.

На свято прийшли батьки, бабусі з дідусями і, звичайно ж, його винуватиця — красуня щедра осінь (її роль виконала працівниця ДНЗ

В. М. Писаренко), яка розважала малят іграми та загадками.

Завітала на знаменну в Подолі подію й

У Подолі навчалися вчителі

Ми вже повідомляли, що вчителька з нашої громади Наталія Іванівна Шостак стала тренером та готує вчителів початкових класів усього Великобагачанського району до роботи в Новій українській школі.

— Тренінг розрахований на 60 годин, — розповідає тренерка, вчителька Подільської ЗОШ І-ІІ ступенів Н. І. Шостак. — Передбачено три очних сесії.

30 жовтня в Подільській школі відбулося останнє, заключне заняття для вчителів Білоцерківської, Рокитянської та Великобагачанської об'єднаних територіальних громад, фахівців відділу освіти, молоді та спорту Великобагачанської РДА. Вони збагатилися новими знаннями, захистили свої роботи, по-

знайомилися з роботою Подільської школи в умовах НУШ.

— Я горда з того, що в мене були такі чудові «учні», — говорить Наталія Іванівна. — Зичу всім оптимізму й задоволення від втілення ідей! Дякую в. о. начальника відділу освіти Білоцерківської ОТГ Якименку Людмилі Володимирівні, директорці Подільської ЗОШ І-ІІ ступенів Пилипенку Людмилі Василівні, всьому колективу школи за допомогу в організації тренінгу.

Зінаїда МАТЯШОВА.

захід незабутнім. Чудова атмосфера панувала протягом усього свята. Наприкінці свята чарівна Осінь пригостила дітей своїми дарами — смачними яблуками.

Дуже приємно було спостерігати, як діти, котрі зовсім недавно почали відвідувати дитсадок, розкривають свої таланти. Батьки дякували виконавчому комітету сільської ради за чудовий заклад, а працівникам «Берізки» — за сумлінну роботу, догляд і виховання дітей та прекрасне свято.

Катерина ВИШАР,
завідуюча дитсадком.

Григорій Ілліч Шарай трепетно береже пам'ять

На 23 листопада, четверту суботу місяця, припадає щорічний національний день пам'яті, коли українці запалюють свічки та покладають символічні горщики із зерном до пам'ятників жертвам голодоморі, згадуючи тих, хто завчасно пішов із життя через голод.

Житель с. Дзюбівщина Григорій Ілліч Шарай трепетно зберігає пам'ять про рідних і близьких, які стали жертвами штучного голоду в Україні, згодом визнано-го геноцидом українського народу.

– Мій дядько по матері Яків Іванович Омелич помер у 95 років. Він мав гарну пам'ять, до найменших дрібниць пам'ятав усі події, тодішній побут та імена односельців. Зокрема розповідав про місцевих куркулів, згадував, у кого яка хата була, чим укрита, якою була долівка в кожній оселі, багато розповідав про колективізацію, розкуркулення, голодомор, – свідчить Г. І. Шарай.

Саме Яків Іванович прищепив племінникові потяг до вивчення минувшини, історії свого роду.

Г. І. Шарай показує свою колекцію старожитностей.

Родинне дерево до восьмого покоління

Усе своє життя Григорій Ілліч Шарай працював на колгоспній пасіці, а це та робота, що дає простір до аналізу та філософського осмислення життя. Уже на схилі літ чоловік записав спогади дядька та взявся малювати дерево свого роду, відслідкувавши вісім поколінь як по батьковій, так і по материній лініях. Після цього дослідив дерево роду своєї дружини Поліни Пилипівни. А ще за спогадами покійного дядька він склав докладний опис будинків у Дзюбівщині: коли збудований, хто в ньому жив. Час не стоїть на місці, змінюються власники житла, й Г. І. Шарай докладно все це документує. Здавалося б, навіщо? Та чоловік переконаний: це неощіненне джерело для наступних поколінь. І нехай діти й онуки поки що не надто поділяють його захоплення, та прийде час, і вони виявлять інтерес до минулого свого роду, рідного села.

Коли гортаєш товстий зошит, куди Григорій Ілліч занотовує прості й безхитрісні дані про свій великий рід, переконалися, що це й справді так. Ось тільки деякі записи:

«Омелич Петро (1810–1900 рр.) був землеробом. Більше про нього нічого невідомо. В нього було два сина: Степан (1850–1923 рр.) і Леонтій (1848–1910 рр.).

Леонтій (1848–1910 рр.) мав 2 десятини землі (1 десятина – 1 га і 9 соток) і трьох дітей.

Полікарпа (нар. 1892 р.) забрали денікінці, був убитий у 1920 р.

Надія (нар. 1890 р.) померла з голоду у 1933 р.

Марія (нар. 1890 р.) мала чоловіка й двох дітей. Усі вони померли з голоду у 1933 р.

Так перестав існувати рід Леонтія...»

А потім пиячили й танцювали на столах...

А ось рід Степана Петровича Омелича мав продовження. Зокрема мати Григорія Ілліча Пелагея Іванівна та її брат Яків Іванович (дядько з доброю пам'яттю) були його онуками, дітьми сина Івана.

Однак те, що вони вижили у вирі революції, громадянської війни, розкуркулення та штучного голоду 1932–1933 років, треба вважати скоріше дивом, ніж закономірністю. Голодомор безжальною косою викосив чимало людей у навколишніх селах. Були знищені цілі родини, а ті, хто все ж вижили, зберегли моторошні спогади про своїх односельців-активістів та їхні цинічні жорстокі діяння. Тож звичайний сільський чоловік, який занотовує та зберігає ці спогади, й справді робить велику та важливу справу.

– Материн батько Іван Степанович склав зерно в діжки й закопав їх у глибокій ямі в лісі, ретельно накривши дерном, – розповідає чоловік. – Активісти перерили геть усе на подвір'ї, але нічого не знайшли. Дідусь потім періодично ходив у ліс, відкопував і знову закопував зерно. Це й дозволило родині вижити в го-

лодні роки. А ось батьків батько Кіндрат Максимович Шарай заховав зерно не так ретельно: закопав його в клуні й накрив соломомою. Місцеві активісти ходили зі щупами й знайшли схованку та забрали. Вони геть усе забирали, що бачили: не лише їстівне, а й кожухи, хустки, інші теплі речі, предмети побуту. Родина односельців Бондаревських сховала клуночки із пшоном на печі, де сиділи діти: думали, що їх не чіпатимуть. Де там! Активісти вирвали клунки у дітей, забрали останне! А потім пиячили й танцювали на столах...

Навчив пасічникувати

Пригадує Григорій Ілліч ще одного родича по материній лінії – її дядька Мефодія Степановича. У вже згаданого Степана Петровича Омелича крім сина Івана

(батька Пелагеї Іванівни та Якова Івановича) був син Мефодій.

– Дід Мефодій усе життя працював коло бджіл, навіть їздив працювати пасічником на Далекий Схід. Після повернення жив у Подолі, Коноплянці. Саме він прищепив мені любов до бджіл, навчав пасічникувати, – згадує чоловік. – Під кінець свого життя дід став погано бачити, а меду все одно накачував багато від кожної бджолосім'ї. Люди казали, що він щось знає, раз у нього багато меду у вуликах...

Музей у майстерні

– Хочеться залишити по собі добро пам'ять, – щиро зізнається Григорій Ілліч. – Свого часу я віднайшов у лісі джерело, що тече покладами білої глини. Розчитив його, й тепер усі люди залюбки беруть звідти цілющу воду. А ще на лузі неподалік пляжу привив прищепи до дикорослих дерев. Вони прижилися, дерева плодоносять, улітку люди рвуть яблук і груш.

Г. І. Шарай народився 1939 року. Свого батька він не пам'ятає: 1941 року той пішов воювати і вже не повернувся – загинув 1942 року. Від нього синові залишилися взуттєві колодки: у мирному довоєнному житті батько був чоботарем. Ці буденні речі в уяві чоловіка завжди асоціювалися з покійним батьком, ніби випромінювали тепло й дотик його працюючих рук.

Це й сформувало особливе шанобливе ставлення до старих речей: усі вони зберігають енергетику попередніх господарів і можуть розповісти багато цікавого. Григорій Ілліч уже й не пам'ятає, коли почав збирати старі речі. Їх він зберігає у своїй майстерні, що перетворилася на справжній музей українського побуту.

Частину експонатів зі своєї колекції (зокрема ярмо) Г. І. Шарай передав у шкільний музей. Однак у колекції залишилося багато по-справжньому унікальних експонатів. Серед них старовинна скрипка, годинники, ліхтарі та чимало вжиткових речей: рубель, качалка, прядка, жорна, примус, керосинка, цїп, батіг. А ось ткацький верстат і човник, що залишилися чоловікові від покійної матері.

– Деякі речі я підібрав зовсім розбитими, негодящими, – продовжує розповідь чоловік. – Наприклад, довелося реставрувати жорна, ступу. Зараз вони в робочому стані й можуть використовуватися в роботі. Є в моїй колекції товкач, ковган, дерев'яна форма для виготовлення плиток із кізяків та багато предметів побуту, про призначення яких сучасне покоління навіть не здогадується.

Чоловік показує черговий експонат. Це праскатіпун. У неї закладали вуглини та розмахували (тіпали) праскою, роздмухуючи жар. Певно, кожен знає вислів: «Тіпун тобі на язик», але не уявляє, яку напасть бажає недоброзичливець.

Отож подібні експонати, що мимоволі зберігають подих історії, можуть розповісти багато цікавого.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Фото автора

Історичне фото

Будівництво школи в с. Білоцерківка. 1914 рік

На це фото випадково натрапила в Інтернеті. Один із користувачів соцмереж розмістив на своїй сторінці унікальні кадри 105-річної давнини. Погляньте на дорослих, які зводять будівлю школи, вдивіться в обличчя

дітлахів, які сидять у куряві. Можливо, там є ваші прадідусь чи прабабуся. В усякому разі понад 100 років тому вони жили на цій землі. І прагнули здобувати знання...

Зінаїда МАТЯШОВА.

Молоді члени команди здобули перший досвід

Із 25 по 28 жовтня на базі Полтавського обласного дитячо-юнацького оздоровчого табору «Еколог» у Міських Млинах Зінківського району на березі Ворскли зібралися юні патріоти. Спортивні та завязаті хлопці й дівчата демонстрували свої досягнення, захищали честь команди в грі «Петлюрівський вишкіл». На змагання з'їхалися понад 170 дітей віком від 10 до 14 років – представники 21-ї команди з міст, районів та ОТГ Полтавщини. Поруч із досвідченими командами виступали й новачки.

Під час «Петлюрівського вишколу» панувала атмосфера спортивного азарту та здорової конкуренції. Команди запекло боролися за кожен бал. Не обійшлося й без сліз розчарування, бо не завжди вдавалося досягти цілі. Але кожного з дітей підтримували побратими та керівник.

Білоцерківську громаду на цих змаганнях представляла молодша команда «Характерник» Красногорівської школи під керівництвом учителів Бірука В. П. та Гаркавець В. О. Члени команди: Кордубан Тетяна (капітан команди), Левченко Данило, Ільченко Вадим, Тимошенко Віталій та Ракович Анжела. Усі вони вперше брали участь у таких випробуваннях. І хоча не досягли високого результату, але отримали величезний досвід.

У процесі гри відбувся конкурс

строю та пісні. Крім того, учні стріляли з пневматичної зброї, метали навчальну «гранату», підтягувалися (хлопці) та віджималися (дівчата).

«Петлюрівський вишкіл» був присвячений 100-річчю Української революції та постаті Симона Петлюри, а також історії України та Збройних сил України. Після напружених змагань на учасників чекав творчо-патріотичний вечір «Дружною окрилені», де діти демонстрували таланти танцівників, декламаторів і співаків. А потім із задоволенням відпочивали та спілкувалися під час святкової дискотеки.

І, як завжди, висловлюємо велику вдячність всім, хто надав моральну та матеріальну підтримку і забезпечив участь команди у змаганнях.

Володимир БІРУК,
учитель Красногорівської школи.

В. П. Бірук і члени команди «Характерник».

Дні народження відзначають члени нашої громади:

15 листопада
БАБИЧ ГАННА ІВАНІВНА
(с. Білоцерківка) – 75 років;

19 листопада
ШАРЛАЙ ВІРА ДЕНИСІВНА
(с. Поділ) – 75 років;

20 листопада
МИХАЙЛОВИЧ МИХАЙЛО СЕРГІЙОВИЧ,
учасник АТО (с. Білоцерківка) – 30 років;

24 листопада
СЕМЕРГЕЙ ГАННА МАРКІВНА
(с. Лугове) – 90 років;

25 листопада
ФЕНЕНКО ІВАН АНДРІЙОВИЧ
(с. Морозівщина) – 80 років;
ФЕСЕНКО ОЛЕКСАНДР МИХАЙЛОВИЧ,
учасник АТО (с. Красногорівка) – 50 років;

26 листопада
РОМАНОВ ВАСИЛЬ ОЛЕКСІЙОВИЧ
(с. Коноплянка) – 65 років;

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають звичайного людського щастя, здоров'я, оптимізму, наснаги та всього найкращого у житті.

Бажаємо щастя й міцного кохання,
Безхмарних днів, удачі, процвітання,
Щоб в домі було затишно і мило,
Щоб вам завжди в усьому таланило!

Нехай турботи не завадять жити,
Бажаємо щороку молодіти,
Хай друзі будуть не лише у свято.
Живіть чудово, радісно, багато!

Вітаємо із заслуженою нагородою

Почесною грамотою Департаменту культури та туризму Полтавської ОДА нагороджена завідувача сектору культури і туризму виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради, директорка Білоцерківського будинку культури Наталія Лук'янець.

Нагороду вона отримала за вагомий внесок у розвиток та популяризацію культури і мистецтва, високий професіоналізм та з нагоди Всеукраїнського дня працівників культури та аматорів народного мистецтва (9 листопада).

Виконком
Білоцерківської сільської ради.

Білоцерківська школа долучилася до Хештег-Марафону #SpeakUpUkraine

В Україні набрало обертів всеукраїнське масштабне змагання з безпеки дорожнього руху для дитячо-молодіжних команд активістів із усієї України Хештег-Марафон #SpeakUpUkraine. Проект реалізується в рамках Національної програми з дорожньо-транспортного травматизму дітей та молоді «Traffic Challenge» спільно з Патрульною поліцією України та ДУ «Центр громадського здоров'я МОЗ України». 4 етапи змагання подолають учасники команд протягом 2,5 місяців. На першому – діти молодшого шкільного віку організовують культурні події про безпеку на дорозі. Другий етап змагання передбачає проведення дітьми середньої та старшої школи громадських акцій. Третій етап – освітній марафон «Відповідальні батьки» для педагогів і батьків. На останньому етапі учасники команди пройдуть тестування на знання правил дорожньої безпеки.

Білоцерківська ЗОШ долучилася до участі в змаганні. В команду об'єдналися активні й небайдужі учні початкової, середньої та старшої школи, ініціативні педагоги й батьки. Найменші члени команди організували й провели квест-гру «Білоцерківська малеча – про серйозні речі», розробили та розповсюдили пам'ятки «Правила поведінки учнів у шкільному автобусі», малювали ілюстрації на тему «Руху правила єдині – поважати їх повинні!»

Ініціативна група школи виявила локальні проблеми, які суперечать сучасним нормам дорожньої безпеки громадян, створюють загрозу життю та здоров'ю місцевих мешканців. Тож вирішили звернутися до сільського голови І. В. Лещенка з проханням здійснити комплексні заходи зі створення безпечної дорожньої ситуації в селі Білоцерківка, зокрема по вулиці Лесі Українки, а саме: облаштувати тротуари або пішохідні доріжки в місцях, де вони відсутні; встановити відповідні дорожні знаки й розмітку на ділянці дороги, що прилягає до території школи, а на під'їздах до пішохідних переходів покласти «лежачі поліцейські», які не дадуть змоги водіям проїхати повз школу на великій швидкості.

Інші, не менш важливі проблеми, на думку ініціативної групи, – це високий рівень дорожньо-транспортних пригод на автомобільній трасі «Київ – Харків», що пролягає через село Білоцерківка, та низький рівень безпекової культури населення. Команда активних і небайдужих налаштована діяти рішуче, тож першим кроком було проведення соціальної акції «Молоде покоління – за безпеку

Команда Білоцерківської ЗОШ I-III ступенів – учасник Хештег-Марафону #SpeakUpUkraine.

дорожнього руху». Ініціативна молодь та вчителі Білоцерківської школи зібралися поблизу автомобільної дороги «Київ – Харків», щоб привернути увагу всіх учасників дорожнього руху до проблеми безпеки на дорозі та закликати їх бути уважними, відповідальними й цінувати життя. Наступним кроком було виготовлення й розповсюдження буклетів для велосипедистів з порадами дотримуватися правил безпечної їзди. Була проведена зустріч із працівниками Великобагачанського відділення поліції, які охоче відгукнулися на запрошення. Інспектор з ювенальної превенції Маргарита Козир нагадала дітям правила дорожнього руху, розповіла про права та обов'язки учасників дорожнього руху, а працівники сектору реагування патрульної поліції Олександр Пилипенко та Олександр Єланський ознайомили з особливостями об'їзду автомобіля патрульної поліції. Діти мали можливість посидіти у службовому автомобілі та запитати про особливості роботи поліцейських. Діалог учнів з працівниками поліції був надзвичайно важливим, адже запобігти проблемі набагато легше, ніж реагувати на інцидент, що вже стався.

Найкращий спосіб виховати в дитині грамотного учасника дорожнього руху – бути для неї взірцем. Щоб бути прикладом, потрібно самому мати необхідні знання й навички, бути уважним і відповідальним. Тож батьки та педагоги, які є членами команди,

організували заходи про безпеку на дорозі для інших педагогів та батьків: перегляд відеороликів на платформі FROSH вчителями та дітьми, розповсюдження буклетів для батьків. Учитель основ здоров'я Т. Г. Бірук розповіла дітям, що має бути в автомобільній аптечці та як його використовувати. Практичне заняття з надання домедичної допомоги постраждалим у ДТП провела сестра медичної загальної практики сімейної медицини Білоцерківської АЗПСМ В. Ф. Йопа. Батьки дітей охоче взяли участь у марафоні «Відповідальні батьки». Вони пояснюють своїм дітям правила безпеки дорожнього руху, фотографують або знімають відео про те, яким способом роблять це, та розміщують матеріали в соціальній мережі «Фейсбук», а потім передають естафету наступному учаснику. Таким чином зростає рівень обізнаності учасників дорожнього руху, подібні заходи сприяють формуванню активної, свідомої позиції дітей і дорослих щодо проблеми.

А головне в змаганні – прагнення дітей і дорослих змінити ситуацію на дорогах на краще, бути уважними й відповідальними учасниками руху, привернути увагу громадськості до проблеми. Учасники змагання впевнені, що безпека дорожнього руху починається з кожного із нас.

Наталія ПИСАРЕНКО,
заступник директора
Білоцерківської ЗОШ I-III ст.

Орієнтувальники на Всеукраїнських змаганнях

Діти не приховують радості від перемог і нагород.

Цього року осінь довго балувала нас своїм теплом. От і скористалися можливістю подихати свіжим та теплим лісовим повітрям красногорівські орієнтувальники. Це Каленіченко Софія, Кордубан Владислав, Кордубан Віталій, Кордубан Тетяна, Семук В'ячеслав, Сиротюк Антон, Кучер Сергій, Панченко Іван,

Прийма Ростислав, Сенчук Артем та їхні тренери Каленіченко Юрій Григорович і Каленіченко Леся Станіславівна. 2–3 листопада вони взяли участь у Всеукраїнських змаганнях зі спортивного орієнтування «Матчева зустріч-2019», які відбулися в с. Ключники та с. Тернівщина поблизу Полтави.

На змагання з'їхалися 198 учасників (21 команда з 6 областей України). У напруженій дводенній боротьбі красногорівська команда показала відмінні результати, отримавши 12 призових місць.

1 день: Каленіченко Софія, Кордубан Тетяна та Кордубан Владислав – перші місця; Кордубан Віталій та Кучер Сергій – треті місця.
2 день: Каленіченко Софія – перше місце; Кордубан Тетяна та Кучер Сергій – треті місця.

За сумою двох днів: Каленіченко Софія та Кордубан Тетяна – перші місця; Кордубан Віталій та Кучер Сергій – треті місця.

Окремо за кожен день діти були нагороджені дипломами призерів, а за сумою двох стартів – медалями.

Усі отримали море позитивних вражень, можливість поспілкуватись та спробувати свої сили.

Дякуємо за розуміння, фінансову підтримку (адже кожен учасник змагань повинен був сплатити стартовий внесок) та забезпечення транспортом Білоцерківському сільському голові Іванові Васильовичу Лещенку та в. о. начальника відділу освіти Людмилі Володимирівні Якименко. Саме завдяки вам ми маємо можливість брати участь у змаганнях високого рівня. Окрема подяка нашому незмінному водієві Анатолієві Івановичу Лещенку за безпечну і комфортну поїздку.

Леся КАЛЕНІЧЕНКО,
тренер команди.